

UPPRISUSAGAN OG SIGURINN Á DAUÐANUM

I

Mjög margir eru þeir á vorum dögum, sem ekkert mark taka á því sem í guðspjöllunum segir um upprisu Jesú, og er við slíku að búast þar sem um svo forna sögu er að ræða og svo ósamstæða þekkingarstigi nútímans. En þó er saga þessi mjög eftirtektarverð, og í raun rétttri, engin ástæða til að efast um að hún sé sönn í því aðalatriði, að Jesús hafi eftir dauða sinn birst ýmsum sem á hann trúðu, líkt og Ólafur konungur Tryggvason birtist köppum sínum eftir dauða sinn í Svoldarorrustu — ef það er satt sem af þessu segir í fornsögubætti einum (Ísl. fornrit, V. útg. dr. Einar Ól. Sveinsson). En jafnvel þó að vér gerum ráð fyrir að sú saga sé sönn, þá má telja víst, að sá sem köppunum bjargaði frá þrældómi, hafi verið líkamningur Ólafs konungs, en líkami hans hafi legið á sjávarbotni þar nálægt, sem Ormurinn langi hafði unninn verið, og konungurinn sokkið niður „með vopnum sínum“. En ef guðspjallasögunni ætti að trúa, þá hefði það verið hinn krossfesti líkami Krists endurlífgaður, sem áhangendum hans birtist, og er það að vísu ákaflega ótrúlegt. En hvað sem því líður, þá hagar hinn upprisni Jesús sér, samkvæmt guðspjallasögunni, eins og um líkamning væri að ræða. Og í samræmi við það er einnig, að Jesús birtist lærisveinunum aðeins nokkrar vikur eftir dauða sinn, en hverfur þeim síðan alveg. Og gæti skýringin á því verið sú, að þegar margir fóru að fréttu af upprisunni, og margir að efast um að það gæti verið satt sem sagt var, þá dró svo úr aflsvæðinu, að Jesús hætti að geta gert sér þann líkama sem hann birtist í. En jafnvel í hinni ótrúlegu sögu um himnaförina, virðist þó vera bending um, að sann-

leikur muni þar undir búa. Því að þar sem segir, að Jesús hafi að síðustu hafist á loft (leviterast) og horfið lærisveinunum í ský, þá gæti það bent til þess, að þegar líkamningur leysist upp og hverfur, þá kemur oft fyrst fram eins og þokumökkur.

II

Þegar sagt er, að þarna hafi verið um sigur að ræða á dauðanum, þá er óefað of mikið sagt. Mörg hundruð ára erfið reynsla sýnir, svo að ekki er unnt að efa, að dauðinn er ekki sigraður ennþá. En þó er uppreisusagan merkileg, og frægð hennar ekki óverðskulduð, af því að hún bendir ótvíræðlega til þess sem verða á. Tilgangurinn er, að lífið sigri þannig á hverri jarðstjörnu, að hvorki sé ellihrörnun né dauði, heldur komi í staðinn fyrir dauða, burtflutningur til fullkomnara líffélags, á fullkomnari stjörnu og mætti þar að vísu með nokkrum sanni tala um himnaför. Og svo yrði komið til jarðarinnar aftur, „gamla landsins“, til að veita ýmiskonar hjálp, og stuðning til að hefja lífið hér á hærra stig. En til þess að þetta geti orðið, þarf þekking að komast í það horf, að milljónirnar séu samstilltar um réttar undirstöðuhugmyndir í heimsfræði og líffræði, og þá einnig, að öllum verði svo ljóst undirstöðulögmál rétrar breytni, að þeir ástundi einhuga að lifa í samræmi við vilja guðs — eins og komast mætti að orði.

III

Vér heyrum á þessum tímum sem nú eru, oft talað um elda svo mikla, að þeir sjáist úr margra mílna fjarlægð. En þeim blossom og eldsbjarma fylgir dauði, skelfing og eyðilegging.

Þar sem horfið er af helvegi og lífsamband komið á stjarnanna á milli, er að vísu mikið um bjarmablik og blossa, svo að því líkt getur verið, sem himinhvolfið logi í nokkurskonar æðri norðurljósum. En þar er ekki um elda dauðans að ræða, heldur lífsins. Þeim blossom og þeim

bjarma fylgir fögnuður meiri en nokkur hefir enn fengið að reyna á þessari jörð, og svo aukin magnan til lífs, að hvorki þarf að hræðast eld né egg né eitur. (Sbr. það sem segir í síðasta kapítula Markúsar guðspjallsins.)

9. apríl '42.